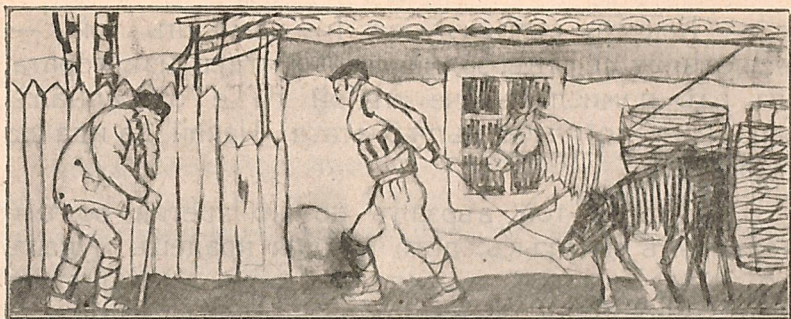

— Искамъ да дойда да живѣя у тебе, старче!

— Вие се подигравате съ мене, господине! Кжде ще настаня азъ вашитѣ коне? Тѣсно ще бжде тукъ за ваша милость!

— Не бѣше тѣсно за тримата ти сина, а сега и единия отъ тѣхъ не искашъ да приберешъ, отговорилъ пѣтникътъ.

— Какво искате да кажете съ това, господине?

— Туй, че ти не можешъ да ме познаешъ, татко!

Бащата се спусналъ и прегърналъ сина си.

— Где си билъ, що си правилъ, та си можалъ такова голѣмо богатство да спечелишъ?

— Когато излѣзохъ отъ тука, ти ми каза да се заловя на каквата работа намѣря. Първиятъ занаятъ, на който попаднахъ, бѣше кражбата, и азъ станяхъ другаръ на едни разбойници.

— *Лошо си сторилъ сине! Тръбваше да си намѣришъ честенъ занаятъ!*

— Най-първо татко, нѣмаше, време да избирамъ, а второ — *измислихъ сръдство и между крадциътъ да остана честенъ.*

— Е, това е вече мжчно.

— Мжчно е, но е възможно.

Следъ това разправилъ на баща си всичко, което му се случило, откакъ напусналъ бащината си кслиба.

Намѣрили тогава свещеника и го помолили да имъ напише две писма: едно до началника—да вземе нужнитѣ мѣрки за залавянето на разбойниците. Съ другото молили градския кметъ да извести на всички,